

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koo; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Desceitser; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouter; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 170. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Jood; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongensbarten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 223. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel.

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

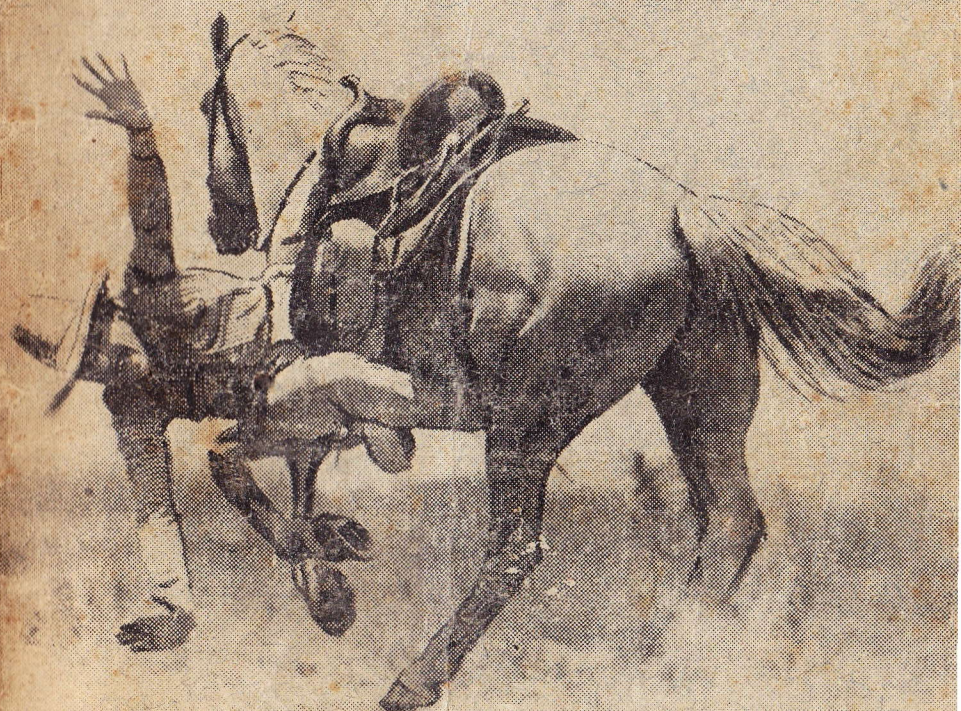
A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK.

Nr. 186

Derde druk

A. HANS

Jack, de Cow-Boy

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

JACK, DE COW-BOY.

I.

Over vele jaren reisde een klein gezelschap door een dicht bosch van Kentucky, een der vruchtbaarste landstrecken van Noord-Amerika. Maar toen woonden er nog niet veel blanken, als nu, wel veel meer Indianen of roodhuiden.

Het gezelschap bestond uit twee mannen, een vrouw en drie nog zeer jonge kinderen. 't Groepje reisde in een ruwen, doch kloeken wagen, met een huif bespannen en door een paard getrokken.

— Wat wordt het al donker zei Jim Butler, een der mannen.

— Ja, antwoordde Tom, zijn broer. Me dunkt we moesten hier maar uitspannen.

— We kunnen toch niet ver meer van het fort Clark zijn. Onze gids beweerde dat we het voor den avond zouden bereiken, hernam Jim.

— Ons paard is doodmoe, het zakt haast door zijn pooten, merkte Tom op. En we zouden in 't donker ook kunnen verdwalen. Op, wat ze hier een weg noemen, schokt de wagen al zoo vreeselijk, wat zou het zijn moesten we buiten die sporen geraken ?

Uitspannen dan maar, stemde Jim toe.

De vrouw keek van onder de huif en vroeg :

— Blijven we hier ?

— Ja, Mary, antwoordde Jim, die met haar getrouwd was.

— De kinderen zijn al in slaap gevallen, zei de vrouw.

— Wel, Mary, bereid ons vlug een avondmaal en leg u dan ook ter ruste. Voor Tom en mij zal er niet veel van slapen komen. We houden de wacht.

Jim zocht wat droog hout en stak het aan. Uit den wagen haalde hij drie ijzeren staven en plante die in den grond, boven het vuur, zoodat ze met de toppen bijeen kwamen. Hij bevestigde er een ketting met een haak aan. En aan de ketting werd een ketel gehangen. In den wagen lag een vaatje water. En Mary bereidde thee, en sneed dan brood.

Gedrieën zaten ze in den rossen schijn van het vuur en zwijsend gebruikten ze hun avondmaal. Al weken waren ze op reis. Ze kwamen uit Engeland, en wilden in Amerika hun geluk beproeven. Een derde broer was

lang voor hen vertrokken en bezat in Kentucky een hoeve. En Butler en Mary met Tom gingen naar hem toe. Ze hadden door een woudlooper reeds bericht gezonden van hun aankomst in de nieuwe wereld.

Land lag er ginder genoeg, wild en woest, maar onvruchtbaar, en dat op naartige handen wachtte, om goede oogsten voort te brengen.

Na het avondmaal sprak Jim een gebed uit en vroeg om Gods bescherming in den nacht.

Mary legde zich dan ter ruste bij haar kinderen in den wagen, onder de huif. Daar waren strooizakken en stonden kisten met levensmiddelen, kleeren en wat huisraad en landbouwgerief.

De mannen hulden zich in hun mantel en bleven bij het vuur. Ze staken een pijp op.

— Ge kijkt zoo strak, Jim, zei Tom na een tijdje.

— Ik ben niet erg gerust... Onze laatste gids die we in 't fort Dell gehuurd hebben, hield zijn woord niet. Hij heeft ons van middag verlaten, zeggend, dat we nu niet meer konden verdwalen. En hij moest ons naar fort Clark brengen. Zoo was het akkoord. Dom dat we hem voorop betaald hebben !

— Och, zoo zijn die kerels ! Als ze hun loon bezitten willen ze dadelijk weer wat verdienen en ze maken zich van hun aangenomen werk af. Maar als we de sporen van de wagens volgen, die hier vroeger reden, komen we te Clark aan.

— Ik ben niet bang te verdwalen... Maar die gids

beviel me niet. Hij zag er een oneerlijken kerel uit. En van morgen is hij wel een kwarter van ons weg geweest, dieper het bosch in. Hij beweerde een verdacht geluid te hebben gehoord en wilde eens speuren of er geen Indianen in de buurt waren.

Hij had immers niets bemerkt, dat reden tot ongerustheid gaf, zei Tom.

— Op het fort Dell heeft men ons meegedeeld dat er niet alleen Indianen, maar ook roofzuchtige blanken in de bosschen zwerven. En ik kan 't niet helpen, maar sedert van middag denk ik altijd, dat onze gids met die schelmen in betrekking is.

— Jim toch !...

— Toen hij zich in den voormiddag verwijderde, was het misschien om zulk een schavuit in te lichten.

— Over onze afwezigheid in het bosch ?

— Ja. En wie weet komen de booswichten ons niet berooven.

— Arme landverhuizers als wij, Jim ?

— We hebben wat geld, een paard, een wagen, levensmiddelen. Zulk geboefte steelt alles... Daarom zou ik nog gaarne fort Clarck bereikt hebben !

— Ge oordeelt te streng over onzen gids, meende Tom.

Maar hij keek of de geweren goed in 't bereik lagen, want zijn broer kon toch gelijk hebben.

— God geve dat ik me vergis, hernam Jim.

Weer zwegen ze een wijle. Om hen heen was het

plechtig stil. Als reuzen stonden door de hooge dikke boomen van het onmetelijk woud.

— Wilt gij wat slapen, doe het maar, zei Jim Butler na een wijle. Ik zou zelf toch geen oog kunnen sluiten. Ik Heb vrouw en kinderen en moet dus nog waakzamer zijn.

— Alsof ik ook niet mijn leven geven zou voor uw Mary en de bengels, sprak Tom hartelijk. We houden samen de wacht. En God is met ons.

— Wie weet zijn we nog niet heel ver van het fort Clark. De gids kan wel gelogen hebben.

— Volgens de mededeelingen te Dell moeten we er zeker morgen aan komen.

Maar de nacht begon pas. Tom verzamelde nog wat hout, voor het vuur, want 't werd koud.

Plots sprong hij naar zijn geweer.

— Een Indiaan ! zei hij op gedempten toon tot zijn broer. Ik zag hem tusschen de boomen.

Ook Jim snakte zijn wapen op. Maar eensklaps klonk woest geschreeuw en waren de broeders door Indianen omringd, die er in den rossen schijn van het vuur akelig uitzagen. Tom loste nog een schot maar eigenlijk hadden de mannen geen tijd meer zich te verdedigen. Ze werden vastgegrepen en gebonden.

Mary was wakker geworden en keek van onder de huif. Ze schrok geweldig. Reeds stond een der roodhuiden bij haar en trok ze van den wagen.

— O, mijn kindertjes ! schreide de vrouw. En Jim... en Tom ! Menschen doet ons geen kwaad. Wij zijn

arme landverhuizers !

Ze wilde zich tegen den Indiaan verzetten maar wat kon ze doen ? Ze werd gedwongen op den grond te gaan zitten.

Een der roodhuiden sprak wat Engelsch en zei :

— Bleekgezichten, onze vijanden... moeten hier niet komen. Is dit ons land. Zullen uw scalp hier aan boomen hangen.

Jim huiverde. Hij wist, wat die bedreiging betee-kende. De wreede kerels zouden hem en Tom en Mary en zeker ook de kinderen dooden en de bovenhuid van het hoofd met den haardos, aan een stam nagelen, tot afschrik van andere blanken... Was dat het einde van hun reis, van al hun verwachtingen, hun jong leven ?

Mary smeekte om genade.

In het schijnsel van het vuur glinsterden de wapens, twee roodhuiden keerden den wagen met den voor-kant naar het vuur, om meer licht te hebben tot na-zicht van hetgeen zich onder de huid bevond.

— Mijn kinderen ! gilde de moeder. O, doet hun toch geen kwaad ! Wat hebben de schaapjes u misdaan ?

Jim Butler wrong zich om zijn banden te verbreken. Al zijn vaderlandsliefde laaide op. Maar hij was mach-teloos.

De Indianen openden eerst de kisten, nieuwsgierig om hun buit na te zien. Allen stonden er om heen. En de begeerlijkheid blonk in hun oogen. Een ander keur-de ook het paard, dat aan 't grazen was.

Maar dan galmde een kreet door 't bosch, gevolgd door geschreeuw, als naderde er een groote, wilde troep strijders.

— Nog Indianen, zei Jim tot Tom. Misschien be-vechten ze elkaar...

Even straalde de hoop in zijn hart.

De roodhuiden moesten den eersten kreet herkend hebben, want bijna allen riepen denzelfden naam : «Eagle» dat is «Arend». En ze schenen geweldig te schrikken.

Schoten knalden en twee Indianen stortten neer. De anderen sloegen op de vlucht. Iemand boog zich over Jim en sneed zijn banden los. Een tweede deed het-zelfde met Tom. Het waren blanken.

— Gered ! juichte Jim Butler...

— Neemt uw wapens, zei een der verlossers. Vlwg, schieten tusschen de boomen ! Ze moeten denken dat we met velen zijn...

En onophoudelijk knalden de schoten, teruggekaats door het woud. En hij, die de Arend scheen te heeten, herhaalde voortdurend zijn wilden kreet, tot hij zei, dat het genoeg was.

— Ge hebt ons het leven gered, sprak Jim ontroerd God zond u terechter tijd...

— Ik ben Jack, cow-boy bij uw broeder, baas John Butler, sprak de een. En deze man is Arend, de woud-looper. We mogen hier niet blijven... we moeten in eens door naar fort Clark.

— Ja, gaarne, zei Jim. Gij zijt dus in dienst bij mijn broer ?

— Ik vermoed, dat gij getweeën, toch Jim en Tom Butler zijt, hernam Jack.

— Ja...

— 't Zou haast niet anders kunnen. De baas verwachtte u... Hij vroeg me eens uit te zien, en ik reed verder dan ik eerst meende te doen. Maar 't was omdat ik Arend ontmoette. Hij vertelde, dat er Indianen in de buurt waren en ik maakte me ongerust voor u. Ik wilde tevens nagaan, wat de kerels nog in den zin hadden. Ze vallen nu en dan de hoeven aan en 't is goed, als we op onze hoede zijn. We hoorden een schot...

— Ik was het, die mijn geweer afvuurde, zei Tom.

— Dat schot was voor ons een teeken, dat er iets gebeurde, vervolgde Jack. En ik dacht dadelijk aan u. We kwamen Goddank nog bijtijds, hé, Arend ?

— Ja, antwoordde de woudlooper, een man als een boom en in een pak van ruw leer gehuld. Maar, verbabbel nu den tijd niet, vermaande hij.

— 't Is waar, zei Jack.

— O, God zal u zegenen om uw bezorgdheid voor ons, zei Mary, en ze sprak over de bedreigingen der Indianen.

Ze beefde nog van ontzetting en keek schuw naar de twee doode Indianen.

— Uw paard is vermoeid, zooals ik zie, merkte Jack op. Het mijne staat daar wat verder aan een boom gebonden. 'k Zal het voor den wagen spannen.

Arend was altijd te voet en hij maande den cow-boy

tot spoed aan. Tevens scheen hij aandachtig te luisteren. Hij was een woudlooper die boodschappen deed voor de boeren en brieven overbracht van fort tot fort. En vooral lette hij op de doening der Indianen en spioneerde ze af, wanneer ze rooftochten in den zin hadden.

Arend waarschuwde dan de fort en hoevebewoners. Hij was zelf een moedige strijder en de roodhuiden vreesden hem en kenden zijn kreet, zooals nu ook gebleken was.

Arend had 't vuur uitgedoofd.

— 't Was eigenlijk onvoorzichtig dat ge vuur gemaakt hebt, zei Arend. Zoo konden de Indianen uw verblijfplaats bemerken.

Jim Butler sprak aan over den zonderlingen gids.

— Hoe zag die man er uit ? vroeg Arend.

En nadat hij de beschrijving gehoord had, hernam hij :

— Dat is Picker. Ik wantrouw hem ook, maar stellige bewijzen tegen hem, heb ik nog niet.

Intusschen waren de kisten opgeladen en zette de wagen zich in beweging. De twee dooden bleven liggen. Mary had zich weer uitgestrekt bij haar kinderen, die niets van den overval bemerkt hadden. En vurig dankte vrouw Butler God voor deze redding.

— Hoe ver zijn we van fort Clark ? vroeg Jim aan Jack.

Zeker vier uur rijdens met ons gangetje van nu.

— Dan wist de gids, dat we er niet voor den avond

konden komen en heeft hij ons voorgelogen oordeelde Jim.

— Ik zal ook eens op dien Picker letten, verzekerde Jack.

— En hoe maakt mijn broer het? informeerde Jim.

— Heel goed... De baas was blijde dat ge komt. En uw blokhuis is al gereed, en uw land afgebakend. Maar de baas en de bazin willen, dat ge eerst op hun hoeve verblijft.

Zoo trok het troepje door den nacht. Arend, de woudlooper, sprak niet, doch hield de ooren gesplitst.

II.

De landverhuizers in Kentucky hadden het niet gemakkelijk. Ze moesten hard werken, maar dat deerde hun niet. Erger was het, dat er steeds gevaar dreigde van Indianen, die hun paarden en vee wilden rooven en de «bleekgezichten» gaarne doodden, al waren er ook vreedzame stammen.

Om meer tegen die aanvallen beveiligd te zijn, lag er hier en daar bij een groep hoeven een fort, gemaakt van hooge, aarden wallen, waarin een poort was. Klonk het alarm, dat benden rondhuiden naderden, dan zonden de boeren hun vrouw en kinderen met hun vee binnen de omheining van het fort en zelf vereenigden ze zich tot den strijd. In het fort waren ook eenige sol-

daten, door de regeering gezonden. Daar werd school en kerk gehouden door een geestelijke.

Aldus had men hier en daar op die oneindige vlakten kolonies.

Rond het fort stonden de hoeven, houten gebouwen en ver strekten zich de akkers uit, op de wildernis veroverd door vreedzaam werk.

Naar vrede snakten de boeren. Als ze vochten, was het uit bittere noodzaak.

Op een dier hoeven woonde al jaren John Butler, de broer van Jim en Tom. Hij leefde hier met zijn vrouw Anna en vijf kinderen, waarvan de zeventienjarige Betty, de oudste was.

't Was de avond, waarop Jim, Tom en Mary met de kinderen door het bosch reisden.

John Butler, de boer, was al dikwijls over en weer naar buiten gegaan.

— Jack blijft lang weg, zei hij tot zijn vrouw. Hij moest maar eens gaan zien, of mijn broers nog niet kwamen... En in dien tijd kon hij op zijn vluggen Bob al een heel eind weggereden en weer teruggekeerd zijn.

't Was bedtijd.

Jack had in een der bijgebouwen zijn kamertje en voor hem behoefde de boer niet op te blijven. Hij ging dus ook slapen. Jack reed wel eens meer laat uit, met jagers of met soldaten van het fort.

De hoeve lag weldra in volkomen rust. Alleen Sam de groote hond waakte...

't Was al een heel stuk in den nacht, toen John Butler wakker werd door Sams geblaf. Er moest iets aan de hand zijn. Er zwierven met de roodhuiden ook blanken rond, echte schelmen, die vooral paarden roofden en ze in de verre steden verkochten. En de boer dacht dadelijk aan zulke kerels. Voor Jack zou Sam niet blaffen en de cow-boy lag zeker al lang te bed. John Butler nam zijn geweer. Zijn vrouw vroeg hem toch voorzichtig te zijn.

Behoedzaam deed baas John de deur open. Sam stond daar den kop omhoog, als om te luisteren.

— De hond hoort iets in de verte ; op de hoeve is er geen onraad, mompelde Butler.

Hij zou eens wachten, en stelde zijn vrouw gerust. De hond blafte niet meer, maar knorde nu en dan.

Na eenigen tijd hoorde de boer stemmen.

— Dieven zouden zoo luid niet praten, dacht hij.

Er werd op bijzondere wijze met een zweep gedjakt. En Butler kende dat teeken.

— Jack, zei de baas. Zou hij daar met mijn broers zijn ?

Vlug ging hij van het erf, naar den weg. Hij ving een geluid op, dat 't piepen van een wagen moest zijn. Butler liep een eindje door en riep toen, met de handen, als een trompet, voor den mond :

— Jack, zijt gij daar ?

— Ja, met uw familie, baas ! klonk het terug.

John was verheugd en snelde de reizigers tegemoet.

— Jim... Tom !... sprak hij ontroerd.

Hartelijk begroetten ze elkaar. Mary had onrustig gesluimerd na den aanval en was nu helder wakker. Ze kwam van den wagen.

— God zij dank, zwager, dat we hier zijn, sprak ze. Uw wakkere cow-boy en zijn vriend hebben ons het leven gered.

John Butler moest dadelijk het heele verhaal hooren en dankbaar gaf hij Jack de hand.

Maar Arend, de woudlooper, bleek plots verdwenen. Die was weer aan 't zwerven gegaan.

— Anna sta maar op. In plaats van paardendieven zijn er welkome gasten ! riep John Butler, zoodra hij binnen trad.

En al dadelijk was de ruime keuken vol drukte want ook Betty, de oudste dochter en George en Bull, twee zonen, waren vlug uit bed gekomen om de familie te zien. De slapende kinderen uit den wagen hadden even gekreund, maar waren niet wakker geworden, toen Mary, Tom en Jim ze in huis brachten en op hun bed legden.

Vrouw Anna had vuur gemaakt en koffie gezet. Er was wel zooveel te bepraten dadelijk eerst over het gebeurde in het bosch. Jack vertelde, hoe Arend en hij de reizigers ontdekten en hielpen. Maar Jack verhaalde het zonder hoovaardij. Betty, Johns dochter, keek hem bewonderend aan.

Jack at nog een paar flinke boterhammen en dan wenschte hij allen goeden nacht, want hij was moe,

Hij legde zich ter ruste in zijn kamertje van een zijgebouw.

Daar binnen praatte de familie over Engeland, en verwanten en kenissen aldaar.

En 't was haast morgen toen ze eindelijk te bed ging.

Jack stond met de andere knechten vroeg op. Hij dreef het vee uit de omheining der hoeve naar de vlakten, ver buiten de akkers. Daar groeide welig 't gras. Jack moest de koeien bewaken en daarom noemde men hem een cow-boy (koejongen). Hij had zijn Bob, een goed gedresseerd paard, en reed er op, als hij te ver afgedwaald vee moest terug jagen. Overigens zat hij in de schaduw van een boom of bij ongunstig weer in een blokhuisje, dat hij zelf gebouwd had, en uren achtereen las hij, want Jack hield veel van boeken.

Hij was een boerenzoon, geboren op een prairiehoeve. Toen hij vijf jaar was stierf zijn moeder. En zijn vader sneuvelde wat later in den strijd met Indianen.

Jack bleef over met zijn driejarig zusje Maud. Een buurman nam de weezen in huis. Later ging Jack in dienst bij John Butler, terwijl Maud nog bij haar pleegouders woonde.

Jack telde nu zeventien jaar, maar leek wel ouder, zoo groot was hij, en zoo kloek. Hij deed trouw zijn werk.

Vandaag vlotte het lezen niet. Jack dacht aan de gebeurtenissen van gisteravond. Er waren dus Indianen in de streek. Die hadden hun kamp heel diep in de

losschen. Maar voor rooftochten kwamen ze dichterbij de prairie waar de hoeven stonden.

— We moeten toch oppassen, dacht Jack. De kerels hebben iets in den zin. Nu, de baas zal den overste van het fort ook waarschuwen.

Toen het middag was, maakte Jack een vuurtje en warmde melk, die hij in een keteltje meegenomen had. Hij nam zijn brood en at smakelijk... Zoo was 't leven van den cow-boy, tegen den avond dreef hij het vee naar de hoeve. En dan hielp hij Betty en een meid bij het melken.

Aan 't avondmaal zag hij Jim, Tom en Mary terug. Die zouden morgen hun nieuw blokhuis in orde maken. Het stond een kwartier verder en was van hout gebouwd.

Na het eten reed Jack op zijn paard nog eens uit. En niet ver van 't fort ontmoette hij Arend, den woudlooper.

— Wat nieuws? vroeg Jack.

— Oppassen is de boodschap, want Indianen zijn niet ver gevlucht. Ik heb aan den rand van het bosch hun spoor gezien, vertelde Arend. En ik zal ze in 't oog houden.

Jack deelde het nieuws aan zijn baas mee.

— Sam houdt goed de wacht, beweerde John Butler. En ik zal maar op een oor slapen en met 't andere wat luisteren.

Weer was 't bedtijd. Onze cow-boy drentelde nog even rond. Hij vond, dat Sam zoo vreemd deed. De

hond leek onrustig en keek dikwijls in de richting der vlakke.

Jack zei tot William, een knecht, wiens kamertje naast het zijne was :

— Ik geloof dat er rare kerels in de buurt zijn.

Hij vertelde wat Arend gezegd had en hoe vreemd de hond deed.

— Tut, tut, ik heb me lam gewerkt en ga slapen, zei William. Doe 't zelfde !

Jack trad in zijn kamertje maar hij ontkleedde zich nog niet. Hij zag zijn geweer na. Na eenigen tijd hoorde hij William buiten gaan. En Jack vond dat vreemd. De knecht had immers zoo'n slaap...

De cow-boy opende 't venstertje en luisterde. Hij hoorde William den hond roepen.

Wat later keerde de knecht terug.

— Wat had William nu toch met den hond te maken ? vroeg de cow-boy zich af.

Jack was ook moe ; hij legde zich op zijn bed, maar kleepte zich niet uit. Hij had lust tot slapen.

— Neen, ik moet waken, dacht hij. 'k Heb het gevoel, alsof er iets zal gebeuren.

Hij sluimerde toch in, maar plots weer wakker. Hij hoorde geklop... En naast hem was er gerucht. Hij hoorde William zacht vragen :

— Picker, gij ?

— Ja... Kom buiten !

Jack voelde zijn bloed naar de wangen stijgen. Picker was de gids, die Jim en Tom in de steek had gela-

ten. Wat kwam die in den nacht op de hoeve doen ? En waarom ging William zoo geheimzinnig bij hem ?

De cow-boy kreeg wantrouwen. Zacht opende hij 't venstertje. William kwam bij Picker. Deze fluisterde :

— We zijn ons gedrieën... Wijs vlug de paarden.

— Maar eerst mijn geld ! drong William aan.

— Paardendieven ! mompelde Jack.

Waarom blafte Sam niet ? William was bij den hond geweest. Had hij het dier misschien gedood ?

De gedachte schoot Jack door het hoofd. Maar er moest gehandeld worden.

Vastberaden nam Jack zijn geweer. Hij trad buiten en loste een schot, om alarm te maken.

— Baas, baas, paardendieven ! schreeuwde hij.

Nog bijtijds bemerkte hij een Indiaan die over den grond naar hem toegekropen kwam, zeker met zijn tomahawk of strijdbijl tot slaan gereed. Maar Jack gaf den kerel met den kolf van zijn geweer een geduchten slag op 't hoofd. De roodhuid uitte een kreet en bleef liggen. Jack liep naar den stal en schoot nu. Maar een gedaante rees voor hem op. 't Was William.

Ge zult me niet verraden, leelijke moeial, siste hij.

Jack zag een mes glinsteren en sprong nog vlug terzijde ; toch trof het wapen hem in den arm.

— Dood hem ! zei een ander.

Jack duizelde ; hij week snel achteruit, in de richting van het huis...

William volgde : Jack richtte zijn geweer, maar kon slechts een hand gebruiken.

— Ge ontenapt me niet, beweerde William, die zich ontmaskerd zag.

Hij vreesde echter 't geweer en zwenkte om achter den cow-boy te geraken. En Jack voelde zulk een stevende pijn in den arm, dat hij waggelde en zich inspannen moest om op de been te blijven.

— Baas, baas ! kreet de arme jongen nog.

Hij was bij de woning en zonk tegen den muur.

— Nu heb ik u ! raasde William, die den cow-boy voor altijd wilde doen zwijgen.

Maar daar werd de deur geopend. Een plek klaarte viel naar buiten. De boer en zijn broers verschenen. En verschrikt vluchtte William weg. Een kogel floot hem na.

De paardendieven vloden heen zonder een der dieren te kunnen meenemen.

— Maar waar is Jack ? vroeg baas John toen, en hij riep den naam van den cow-boy.

Jack lag in bezwijming en kon niet antwoorden. De Indiaan was toch weg.

— O als ze Jack maar niet gedood hebben ! jammerde de boer.

Hij stak een lantaarn aan en zocht in den stal en ook keek hij in 't kamertje, dan in dat van den knecht.

— William is ook weg, hernam hij. En Sam die niet blaft en onzichtbaar blijft. Hoe vreemd ?

De broers speurden het erf na.

— Daar zei Tom.

Hij had den cow-boy bemerkt.

— Jack, Jack ! sprak de boer ontroerd. Hij ademt toch nog, vervolgde hij. Draag hem binnen.

Jack kwam in de keuken vlug tot bezinning.

— Paardendieven, mompelde hij.

— Zij zijn al gevlucht, zei de boer. En ze hebben u gewond, arme jongen.

Uit de linkermouw vloeide bloed. Vrouw Anna haalde de water en linnen om de wonde te verbinden.

— En waar is William ? vroeg John Butler.

— Met de paardendieven mee... Hij hielp ze...

— Wat !

— O, waar is Sam ? kreet Jack.

— Ik heb den hond niet gezien, antwoordde de boer.

— Zeker gedood door William.

En Jack vertelde, al was het met zwakke stem, wat er gebeurd was.

De broers gingen weer buiten. Misschien was de hond erg gekwetst en leed hij. Ze vonden 't dier in zijn hok dood. Maar hij had geen enkele wonde.

— Vergiftigd denk ik, zei John Butler, door William, dien gemeenen verrader... Ik had dezen knecht nog niet lang in dienst. Hij is als soldaat op het fort gekomen en zei, dat hij liever hoeven werk wilde doen. Nu begrijp ik waarom. Ja, de roovers hebben overal van de valsche helpers.

De broers keerden in huis terug. Betty hielp haar moeder om Jack te verbinden. En de jongen moest

dan in huis te bed. Hij sloep spoedig in. John, Jim en Tom hielden den heelen nacht de wacht.

's Morgens hoorden ze dat er op verscheidene hoeven paarden gestolen waren.

Arend, de woudlooper, verscheen, en was boos.

— Waarom houden de menschen ook niet beter de wacht, als ik ze waarschuwde dat er Indianen zijn, bromde hij.

John was op 't fort om den geestelijke geweest, die ook veel van de geneeskunde kende. Hij onderzocht Jacks wonde.

— Eenige dagen rust, zei hij. En laat Betty om zelf komen. Als ge die op de wonde strijkt zal uw cow-boy spoedig genezen zijn.

Jack werd liefderijk verpleegd. Op alle hoeven hield men nu de wacht. En soldaten van 't fort trokken naar 't bosch, maar de Indianen waren verdwenen.

III.

Eenige weken gingen voorbij. Jack was genezen en hoedde weer het vee. Jim en Mary verbleven in hun eigen blokhuis en ook Tom woonde bij hen. Ze waren al ijverig aan het werk op hun akkers en hadden een os en eenige koeien en schapen gekocht.

Jack reed op zijn Bob dikwijls naar hen toe en was altijd welkom.

Ook de kinderen hielden van hem. Hij maakte voor hen sluitjes en molentjes en ander speelgoed.

Op een middag zat Jack als naar gewoonte bij zijn

kudde. Arend, de woudlooper, kwam haastig over de vlakte en zei :

— Drijf vlug de kudde naar de hoeve. Er zijn veel Indianen op komst. De valsche Picker voert ze aan. 't Is een groote bende. Ik ga naar 't fort. Waarschuw gij andere boeren. Er zal hevig gestreden moeten worden.

Jack talmde geen oogenblik. Hij sprong op Bob en kletste met de zweep een sein, dat zijn koeien kenden. De dieren trokken hoevewaarts. Eenige onwilligen, die liever bleven grazen, werden opgejaagd.

John Butler was verbaasd, de kudde zoo vlug te zien terug keeren. Maar hij vermoedde dadelijk dat er onraad was. Jack bracht de mededeeling van Arend over.

— Weer die vijanden ! kloeg boer Butler. Rijd vlug naar mijn broers. Zeg hun, dat ze Mary en de kinderen meenemen naar 't fort en ze zich zelf bij de soldaten aansluiten.

Jack galoppeerde heen. En hij bracht de akelige tijding ook op andere boerderijen. Overal werd het vreedzame werk gestaakt. Vrouwen en kinderen spoedden zich naar het fort en ook vee dreef men er heen.

De overste verzamelde zijn soldaten. De boeren slopen zich bij den troep aan. Allen zaten te paard en waren wel gewapend, maar eigenlijk was het slechts een kleine troep. En Arend beweerde dat de Indianen eene sterke macht bezaten. Maar de blanken zouden strijden voor vrouw en kinderen en voor hun bezit. En dat gaf moed.

De meisjes en vrouwen begonnen het fort te versterken, door stukken boomstammen, die daarvoor gereed lagen en schilden van vlechtwerk waarin de pijlen der Indianen bleven steken. Als de boeren en soldaten voor de overmacht moesten wijken, konden ze zich in het fort nog verdedigen tot er hulp kwam van Dell of elders. Dan ging het om 't leven.

De bende vertrok. Ook Jack reed mee, zooals alle cow-boys. Er waren er, die pas veertien jaar telden. Maar hier moest ieder zich weren, zoo gauw hij er toe in staat was.

Arend, de woudlooper, wees den weg. Aan een kleiner bosch liet hij de troep halt houden.

— Hier moeten we de aanvallers afwachten, zei hij. Als ze het woud verlaten om naar de hoeven te trekken, komen we te voorschijn.

De overste der soldaten vond dat een goed plan.

Men wachtte verscholen in het boschje. Na eenigen tijd zag men uit het woud een ruiter komen die over de vlakte draafde.

— Dat zal een der blanke schelmen zijn, die met de Indianen mee heulen, beweerde Arend. Hij moet zeker uw fort gaan bespieden. Laat hem doen. Hij zal toch in uw handen vallen.

— 't Is William, onze vroegere knecht ; riep Jack uit. O, ik herken hem duidelijk.

— De gemeene verrader ! zei baas John Butler. Hij moet een straf hebben, en de boer nam zijn geweer.

— Niet schieten, verbood Arend. Dan meld ge de Indianen, dat we hier zijn.

Plots zagen ze William van zijn paard vallen.

— Hij is maar een slechte ruiter ! spotte Arend. En hij blijft liggen. Zeker is hij verdoofd. In elk geval weten we dat de Indianen dichtbij zijn.

En 't duurde niet lang of een bende roodhuiden verliet het woud.

De mannen hielden zich doodstil en verkeerden in hevige spanning. De boeren beminden den vrede, maar ze moesten hun gezin en hun bezit verdedigen. Snel kwam de bende over de vlakte. Naar den gevallen William keek ze niet om. Ze zouden zonder nadere inlichtingen de hoeven aanvallen. De onstuimigen hadden zeker geen geduld meer. De mannen in het boschje konden hun vijanden nu goed onderscheiden.

— Er zijn blanken bij, en ik herken Picker, den valschen gids dien ik voor mijn rekening neem, om hem te verhinderen nog landverhuizers aan de Indianen over te leveren, zei Arend.

— Vuur ! beval de overste der soldaten en dadelijk knalden de schoten.

Verscheidene Indianen vielen en ook Picker stortte neer. Een tweede salvo barstte los, en weer tuimelden er roodhuiden omver. De anderen maakten rechtsomkeer en liepen weg.

— Te paard gebood de overste. We achtervolgen ze. Peter en Francis, gij neemt dien spion op en brengt hem hier in het boschje. Vooruit !

De boeren en soldaten achtervolgden de Indianen. Deze renden voort. Maar eensklaps keerden ze zich om en schoten ze een wolk van pijlen af. De roodhuiden bereikten het woud en hieven een woest geschreeuw aan.

— Ze hebben ginder nog meer volk, zei Arend. Ik hoor het aan hun lawaai. We moeten terug. Nu zijn ze beschut. We kunnen ons beter in ons boschje verdedigen.

En de troep reed vlug heen. Eenige boeren en soldaten waren door de pijlen getroffen. En de Indianen schoten nog. Jack draafde met zijn gezellen mee. Maar hij miste zijn baas. Snel keek hij om zich heen. De ruiters reden nu zeer verspreid om de roodhuiden 't mikken moeilijker te maken.

Ginds was op de vlakte een zwarte vlek. Daar lag een mensch. Jack rende er naar toe. Zijn paard was gedresseerd, zooals we reeds weten. Bij den gevallen knielde Bob eensklaps neer. En zonder dat hij afstijgen moest trok Jack den gewonde voor zich op zijn paard. Bob rechte zich weer en als een pijl schoot hij voort. De geredde was baas John. Hij lag bewusteloos tegen zijn cow-boy.

De Indianen bleven op verren afstand van het boschje.

— We zullen zien wat ze nu willen, zei Arend.

Ook de geestelijke van het fort was mee uitgetrokken, om zoo noodig gewonden te verzorgen. Hij had den gevangen William die aan het hoofd gekwetst was,

reeds verbonden. Maar William lag daar nu met geboeide handen en voeten... De geestelijke onderzocht ook John, die in den schouder door een pijl was geraakt. De wonde werd uitgewasschen. John opende de oogen. De geestelijke stelde hem gerust. Jack had zich weer onder commando van den overste gesteld. De Indianen rukten opnieuw aan. In snelle vaart kwamen ze op het boschje toe. Er werd duchtig geschoten, en er vielen roodhuiden, maar de bende gaf het nog niet op, en naderde meer en meer.

— Vuren, zooveel ge kunt ! schreeuwde de overste. Anders wordt het een strijd van man tegen man en zij zijn veel talrijker dan wij.

't Werd een wreed schouwspel. Roodhuiden tuimelden voortdurend neer. Maar de overlevenden wilden toch niet vluchten. En de boeren en soldaten kregen gebrek aan kogels.

— Te paard, slaat er met de geweren op en rijdt ze omver ! kommandeerde de overste. 't Is voor uw vrouwen, uw kinderen en voor uw eigen leven !

Jack deed een kort gebed. Hij dacht aan bazin Anna, aan Betty en de ander kinderen, aan Mary en zooveel vrouwen en kleinen. Vastberaden sprong hij weer in 't zadel. Hij zag, dat een kloeke Indiaan de aanvoerder was, die de anderen voort joeg. Kon hij dien treffen ! De boeren en soldaten reden op den troep in. Sommigen vielen van hun paard, doodelijk getroffen. Jack had nog één kogel. Hij wilde goed mikken en reed nader. Hij weerde met een kolfslag een roodhuid af.

Hij voelde stekende pijn in zijn been ; hij had daar een bijlslag gekregen. De Indianen aarzelden bij den onstuimigen aanval maar hun opperhoofd schreeuwde als een bezetene en sloeg een zijner vluchtende mannen dood. Jack duizelde. Maar weer zag hij vrouw Anna en Betty... Hij mikte... Een roodhuid sprong gillend op hem toe, zijn bijl zwaaiend. Jack ontweek den slag, en gaf den kerel een klop op 't hoofd. Nog eens mikte hij... een knal en met een vreeselijken kreet viel de aanvoerder achterover. De overlevenden maakten misbaar. Jack had goed voorzien. De Indianen sloegen op de vlucht... De blanken zetten hen na.

Maar Jack lag op de vlakte. De trouwe Bob, zijn paard, nam den cow-boy met den bek bij de kleeren en droeg hem naar 't boschje en legde hem voor den geestelijke neer.

De boeren en soldaten hadden overwonnen. Ze keerden terug en namen twee dooden, mannen uit het fort en twaalf gewonden mee. Jack kon na verzorging weer rijden. Ook zijn baas zou na eenige rust herstellen.

En vrouw Anna vernam hoe Jack haar man gered had. Nog meer beschouwde ze hem als een zoon. William, de verrader, kwam voor de rechtbank van het fort. Eigenlijke wetten had men nog niet. De overste en eenige boeren zetelden als rechters. William moest bekennen dat hij een verrader was, die Indianen had geholpen... En eens had hij als soldaat gezworen trouw zijn plicht te doen. De rechtbank veroordeelde hem

ter dood. De geestelijke vroeg genade voor hem. Ook Jack deed een goed woord.

De straf werd dan veranderd. William zou een gevangene zijn, die hard moest werken binnen het fort.

De boeren hadden nu weer een tijd van vrede. Jack hoedde opnieuw het vee. Maar hij wist dat men steeds de wacht moest houden.

En we vertellen van hem nog eens meer.

EINDE.

BERICHT

In den laatsten tijd verschenen vele nieuwe herdrukken. Vraag ze bij uw boekhandelaar of wel aan A. Hans-Van der Meulen te Contich.